

Arrest

nr. 141 541 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2014 houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Van 2 april 2008 tot 31 oktober 2011 werd de verzoekende partij als student gemachtigd tot een verblijf van bepaalde duur en in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks werd verlengd.

1.2. Op 10 juni 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 september 2008 werd aanvraag van 10 juni 2008 om machtiging tot verblijf niet in overweging genomen.

1.4. Op 21 januari 2009 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 8 juni 2011 werd de voormelde aanvraag van 21 januari 2009 om machtiging tot verblijf geweigerd.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7.1. Op 27 februari 2013 werd de aanvraag van 10 oktober 2012 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.7.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 3 september 2014 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De voormelde aanvraag van 3 september 2014 om machtiging tot verblijf werd niet in overweging genomen.

1.10. Op 10 oktober 2014 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Onder het kopje "Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag" wordt het volgende vermeld:

"Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een vreemdeling de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Dat verzoeker in het bezit is van een geldig identiteitsdocument (zie bijlage).

Dat verzoeker bovendien meent dat hij zich kan beroepen op buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. N°107.621, 31 maart 2002; RvSt., n°120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daar zijn moeder, waarmee verzoeker een feitelijk en effectief gezin vormt, de Marokkaanse nationaliteit heeft en definitief gemachtigd werd tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Mevrouw B.M. (...) is namelijk in het bezit van een definitieve verblijfsvergunning ingevolge een gezinshereniging die zij indertijd aanvroeg opzichthens de Belgische broer van verzoeker. Zij heeft inmiddels in juni 2012 reeds haar naturalisatie aangevraagd.

Verzoekers moeder is ernstig ziek, en aangezien hij bij haar inwoont is hij de enige die dag en nacht kan instaan voor haar verzorging. Zelfs wanneer verzoeker tijdelijk zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zou aldus niet alleen zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in het gedrang komen, maar ook de gezondheid van zijn moeder. Als hartpatiënte heeft zij namelijk voortdurende zorgen en controle nodig, iets waarvoor haar andere zoon, die hier zijn gezin en werk heeft, niet op dezelfde kan zorgen.

Bovendien heeft verzoeker zijn land van herkomst reeds zeven jaar geleden, in oktober 2007 verlaten. Verzoeker kwam indertijd naar België met een visum als student, maar bij het stopzetten van zijn studies na 3 jaar, werd ook zijn verblijfstitel ingetrokken. Het staat echter onomstotelijk vast dat verzoeker gedurende al die tijd zijn centrum van belangen in België heeft gevestigd. Hij heeft in Marokko geen eigendommen of inkomsten en kan dus ook niet in zijn huisvesting en onderhoud voorzien voor de tijd die de aanvraag in beslag zou nemen. De grootouders van verzoeker in Marokko zijn reeds overleden en er is niemand die hem zou kunnen opvangen.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.”

1.11.1. Op 27 oktober 2014 werd de aanvraag van 10 oktober 2014 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 13 november 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.10.2014 werd ingediend door : T.N. (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een feitelijk en effectief gezin te vormen met zijn moeder. Een terugkeer zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Hierbij kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven (...), kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het gegeven dat zijn moeder een naturalisatie-aanvraag heeft ingediend, verhindert hem niet terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verder stelt betrokkene dat zijn moeder ernstig ziek is en dat hij de enige is die dag en nacht voor haar kan instaan. Betrokkene legt ter staving hiervan een doktersattest (dd 21.03.2013) voor waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg nodig heeft. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zijn moeder heden nog mantelzorg nodig heeft. Verder stelt betrokkene dat zijn broer deze taak niet op zich kan nemen daar hij zijn gezin en werk heeft. Echter betrokkene laat na aan te tonen dat zijn broer werkt (er worden geen loonfiches voorgelegd), verder laat betrokkene eveneens na aan te tonen dat zijn schoonzus, vrienden of kennissen deze taak niet op zich kunnen nemen gedurende de afwezigheid van betrokkene.

Betrokkene stelt sedert 2007 in België te verblijven en dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegd diplomatieke overheid bevoegd voor de

woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Verzoeker haalt verder aan geen eigendommen of inkomsten te hebben in Marokko en zou hij niet kunnen voorzien in zijn huisvesting en onderhoud. Hij zou niemand hebben die hem kan opvangen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het hem vrij een beroep te doen op het IOM teneinde een terugkeer mogelijk te maken.

De overige elementen (verwijzing naar de instructies van 19.07.2009, het Frans spreken en Nederlands aanleren, hier een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, werkbereid zijn, beschikken over een blanco strafblad) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.11.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 13 november 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Aan de heer (...) T.N. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 27.02.2013, hem betekend op 19.03.2013 (...)*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.11.3. Op 27 oktober 2014 werd door de verwerende partij de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid – samenhang

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de

goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de motivering draagkrachtig en deugdelijk moet zijn en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Zij herneemt haar theoretische uiteenzetting over wat buitengewone omstandigheden zijn, zoals zij reeds in haar aanvraag heeft uitgelegd en voert aan dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen:

“Dat verzoeker namelijk instaat voor de verzorging van zijn ernstig zieke moeder.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recent medisch attest met betrekking tot de situatie van zijn moeder zou hebben bijgebracht, en dat het medische attest van 21.03.2013, waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg nodig heeft, niet aantoont dat deze situatie zich op heden ook nog zou stellen.

Dat verzoeker echter op 27.10.2014, de dag dat de bestreden beslissing genomen werd en toch maar 17 dagen na de aanvraag, nog recente medische attesten deed toekomen aan verwerende partij.

Uit de medische attesten blijkt dat de medische toestand van de moeder van verzoekster (sic) nog steeds zorgwekkend is. Het attest dd. 23.10.2013 van de hand van dokter E.A.N. stelt letterlijk dat mevrouw met betrekking tot haar zelfredzaamheid nog nood heeft aan hulp bij het huishouden en bij het doen van inkopen.

Door te stellen dat verzoekers broer (die nochtans werkt en een eigen gezin heeft), schoonzus, vrienden of kennissen de verzorging van zijn moeder op zich kunnen nemen, mits verzoeker hier het tegenbewijs van levert, legt verwerende partij een onredelijke hoge bewijslast bij verzoeker. Hij zal namelijk van al zijn naaste familieleden en kennissen moeten aantonen waarom zij niet dag en nacht zijn bejaarde moeder kunnen bijstaan.

Het feit dat niet iedereen bereid is om voortdurend ter beschikking te staan van de moeder van verzoeker om haar op alle momenten en bij alle mogelijke taken bij te staan, is evident, maar valt niet te staven door objectieve bewijzen.

Het medisch attest dd. 21.03.2013 stelt letterlijk dat het verzoeker is die steeds instaat voor haar noden. Hieruit blijkt al dat verzoeker de meest geschikte persoon is om mantelzorger te zijn voor zijn moeder. Omwille van de continuïteit in de zorgen is het dan ook aangewezen dat verzoeker verder zijn moeder blijft bijstaan.

Dat verzoeker bovendien reeds sedert 2007 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. (sic) Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij hebben (sic) bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij meer dan zeven jaar geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 2007 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert 2007 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rév.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)."

Zij voert aldus aan dat er in haar hoofde zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag te doen in België en besluit haar toelichting met een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Zo wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de ingeroepen duur van het verblijf in België, de integratie en de mantelzorg voor de moeder niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt de verplichting om de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen tevens getoetst aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM). Er wordt immers aangegeven dat de elementen betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de wet van 1980. Waar de verzoekende partij zich beriep op artikel 8 van het EVRM teneinde de aanvraag in België te kunnen indienen, motiveerde de verwerende partij dat bij een tijdelijke

verwijdering van het grondgebied er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Daarenboven stelde de verwerende partij dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het ingeroepen privé- en gezinsleven.

De Raad besluit dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat een onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motivering ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de wet van 1980 bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij met haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij deze niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De verzoekende partij geeft in wezen aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen duur van het verblijf in België en de integratie niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag hier wordt ingediend en, nu deze in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen, het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de wet van 1980. Zij stelt dat aldus voorbij wordt gegaan aan het gegeven dat zij in België het centrum van haar belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM en zij de mantelzorg voor haar moeder dient op te nemen, waardoor zij België niet kan verlaten om terug te keren naar een land waarmee zij geen enkele actuele band meer heeft.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd -weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak- : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679). Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door haar integratie niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Voorts dringt de vaststelling zich evenwel op dat de verzoekende partij er zelf aan voorbij lijkt te gaan dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing wel degelijk ingaat op het ingeroepen gezins- en privéleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij oordeelde dat de eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van dit gezins- en privéleven en dat de eerste bestreden beslissing geen verbreking van de gezinsbanden tot gevolg heeft. Door louter de argumenten te herhalen die zij in haar aanvraag heeft aangehaald toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij enerzijds naar een aantal medische attesten welke werden voorgelegd samen met een brief die werd gedateerd op de dag dat de bestreden beslissing is genomen en anderzijds voegt zij bij haar verzoekschrift opnieuw medische attesten. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, is de begeleidende brief waarmee zij nieuwe stukken heeft toegestuurd aan de verwerende partij gedateerd op 27 oktober 2014 (datum van de bestreden beslissing). De verwerende partij kon dus geen kennis gehad hebben van deze stukken bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij gelet op de datum van het begeleidend schrijven. Immers betwist de verzoekende partij niet dat de stukken op de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, verzonden werden. Aldus kon de verwerende partij geen rekening houden met de stukken die niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Derhalve kan het de verwerende partij niet worden verweten dat zij enkel rekening heeft gehouden met het medisch attest dat de verzoekende partij bij haar vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gevoegd. Hoe dan ook is het hele betoog van de verzoekende partij niet relevant op dit punt nu de bestreden beslissing zich er niet toe beperkt te stellen dat de verzoekende partij geen recent medisch attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar moeder

nog mantelzorg nodig heeft, doch tevens ook de mantelzorg onderzoekt en beoordeelt vanuit het opzicht van de buitengewone omstandigheden. Dienaangaande stelt de verwerende partij dat anderen de taak op zich kunnen nemen gedurende diens afwezigheid. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden wordt hiermee geen onredelijk hoge bewijslast bij haar gelegd. Bovendien toont de verzoekende partij hiermee geenszins aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Zoals de verwerende partij in haar beslissing motiveert, laat de verzoekende partij na aan te tonen dat haar broer werkt en aldus de zorg voor de moeder niet op zich kan nemen. Ook al blijkt uit de voorliggende stukken dat de verzoekende partij thans de zorg voor haar zieke moeder op zich neemt, lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk dat de hulpbehoevende moeder beroep zou kunnen doen op thuiszorg en thuisverpleging. Zodat niet kan worden aangenomen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld door dit niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

De verzoekende partij beperkt zich verder in het verzoekschrift tot louter algemene stellingnames die noch concreet worden toegelicht noch worden gestaafd aan de hand van een begin van bewijs. Derhalve maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post geen disproportionele inmenging uitmaakt in haar gezins- en privéleven. In dit verband kan er ook op worden gewezen dat de verzoekende partij over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk beschikt.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij in haar theoretische uiteenzetting stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze met alle nodige stukken te onderbouwen.

Verder dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar grief nu zij zich beperkt tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijkt welke elementen zij nog zou hebben aangereikt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.3. Het tweede middel heeft slechts betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen deze beslissing, dient het middel niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU